

EL PROFESSOR D'HISTÒRIA

–...«Atès que sobre el sarcòfag està representat el viatge del mort cap als Inferns», coma, eh... no, punt...

–Punt o coma? –em va preguntar Catherine, amb l'aspecte d'estar ben cansada.

–Punt i coma. «La religió etrusca...» Estan trucant a la porta.

–«La religió etrusca estan trucant a la porta»
–va repetir Catherine mentre continuava teclejant.

–Que no obres?

–Sóc la teva secretària o la teva criada?

–Et pago ben car per la quantitat de faltes que aconseguixes encabir en una sola frase.

–Instal·la'm un corrector ortogràfic –va replicar la meva secretària.

Ring, ring.

–...i afanyi's a obrir, senyor Hazard. El seu visitant s'impacienta. Es perdrà la venda de *Tot l'Univers* en cent quinze volums.

–Un dia t'apunyalaré salvatgement –vaig remugar.

–He guardat el teu tallapapers a l'estoig, i l'estoig al calaix. El jurat veurà que hi ha hagut premeditació.

Ring. El visitant es va jugar el tot pel tot abans d'abandonar la partida. Em vaig precipitar cap a l'entrada.

–Oh, inspector Berthier!

L'inspector ja se n'anava. Va tornar a pujar pesadament els dos esglaons.

–Ah, així que sí que hi era. Estava ocupat o què?

Tot rient, va llançar el seu barret sobre la meva butaca i va picar l'ullet en direcció a Catherine.

–Prepararé un te –va anunciar la meva secretària.

–Pensava que no eres la meva criada –vaig mastegar entre dents.

Catherine es va allunyar remenant els malucs.

–Quina xicota més bonica –va dir Berthier–.

Abans de conèixer-lo, senyor Hazard, pensava que els professors d'universitat es passaven la vida entre llibrots... Ha, ha!

–Tothom es pot equivocar. Abans de conèixer-lo, pensava que els inspectors de policia tenien un coeficient d'intel·ligència normal. Però agafi una cadira...

Una mica contrariat, Berthier es va asseure al sofà. Va mantenir el silenci un instant, tot esperant que potser jo m'avançaria.

–Encara li agrada jugar als detectius aficionats?
–va dir a la fi.

–ENS encanta tot això –va respondre per mi la meva secretària

Acabava de posar la safata per al te damunt d'una tauleta i s'havia agenollat, amb les natges reposant sobre les sabatilles d'esport, per preparar-ho tot.

–Tinc un petit enigma per a vostès –va murmurar l'inspector.

Com que jo continuava sense piular, es va dirigir a Catherine.

–Mira que passen coses estranyes a Queutilly-sous-Doué.

–Queutilly-sous-Doué –vaig repetir tot subratllant el «sous-doué»–.¹ No és allà on hi ha el centre de formació dels inspectors de policia?

Berthier va ignorar la meva broma.

–Allà hi ha el col·legi Saint-Prix. Resulta que el director d'aquest establiment va demanar l'ajuda d'un dels meus col·legues.

1. *Sous-doué* vol dir en francès 'infradotat'. N. del T.

Berthier va obrir la seva bossa de cuir i en va treure el que la meua dilatada pràctica de professor em va permetre identificar de seguida com a exercicis d'alumnes.

–Deures d'història, senyor Hazard –va continuar l'inspector–. Tots corregits.

En va desplegar quatre sobre la tauleta. Cada treball portava com a única indicació un 0/20 en grans xifres vermelles maldestres.

–El mestre d'aquesta classe de tercer va trobar la seva taquilla de la sala de professors forçada. Algú havia puntuat els exercicis, com veuen.

–Bromes de la canalla –vaig dir sense immutar-me.

–El professor n'està fins al capdamunt, en efecte –va reconèixer l'inspector–. Es queixa que els ploms salten cada vegada que vol posar un vídeo, que el pany de la classe està sistemàticament obstruït, que la seva taula està tacada de guix esclafat...

–No veig cap enigma en tot això –va dir Catherine.

Berthier va somriure. Em va allargar un dels exercicis.

–De veritat, professor, que hauria posat un zero a aquest alumne?

Vaig agafar els deures i els vaig examinar per damunt. Escrits en un francès pobríssim, eren a més plens de faltes.

–Dos o tres –vaig dir tornant-li el paper–. Però no sóc especialista en història de França. Només conec bé els etruscs i una mica menys bé els egipcis.

–El que s’ha de sentir –va remugar Catherine.

Berthier em somreia, amb un aspecte cada vegada més estúpida­ment satisfet.

–No hi ha res que li resulti intrigant? El creia dotat d’una intuïció sobrenatural... No s’adona de res?

Un mica humiliat, vaig agafar el paper una altra vegada. No hi havia cap correcció. Només la nota amb tinta vermella.

Vaig negar molt a desgrat.

–Ni idea.

–No és tinta –va xiuxiuejar l’inspector–, és sang humana.

Catherine, que tenia la tetera a la mà, es va sobresaltar i va vessar el líquid sobre la taula.

–Sang?

–Els nostres laboratoris ho han deixat ben clar –va continuar Berthier recreant-se en el punt macabre–. Aquest color vermellós que fa com esquerdes és sang. Tots els treballs han estat corregits

amb sang humana. Què pensa d'aquesta... broma, senyor Hazard?

–Em sembla que és difícilment atribuïble a alumnes de tercer. Aquest professor no està una mica tocat del bolet?

–Acaba de patir una depressió nerviosa –va admetre l'inspector–. Ha hagut d'anar a una casa de repòs.

Catherine va esclafir a riure:

–Ja ho té! S'ha tornat boig. Ell mateix devia corre...

–Perdoni que la interrompi, senyoreta Roque.

L'inspector va introduir la mà a la bossa de cuir i en va traure un altre exercici.

–Aquests són uns deures de francès fets després que se n'anés aquest professor d'història, per un alumne de primer.

Hi havia una nota estampada en vermell sobre l'exercici: 20/20.

–La professora de francès, la senyora Zagulon, va trobar aquest paper a la seva cartera, entremig d'altres papers i ja corregit.

–S'han trobat empremtes a l'exercici? –vaig preguntar tot d'una impressionat.

–Les de l'alumne i les de la professora.

–I no deu ser aquesta senyora Zagulon qui es deu haver entretingut a...

No vaig acabar la meva frase. Per quina raó una persona assenyada es posaria a corregir exercicis amb sang?

–El director d’aquest establiment privat, el senyor Agnelle, desitja que l’assumpte s’aclareixi –va continuar Berthier–, però que la investigació es faci discretament. Els pares podrien trobar que la broma no és gaire divertida...

–Sospita d’algú? –li va preguntar Catherine, que no parava de tremolar de tant com l’excitava aquest assumpte.

–M’inclinaria per un alumne de quart –va respondre l’inspector–. Tenen bones peces a Saint-Prix. Però no en tinc proves. Caldria instal·lar-se allà i atrapar el bromista en el moment del delictes.

Em va mirar amb insistència.

–Algú que substituís el professor d’història, per exemple... No sospitaria ningú. Vostè ensenya història a la Sorbona, veritat, professor?

–Els etruscs, essencialment els etruscs!

–I una mica els egipcis –va completar automàticament Catherine–. Jo m’instal·laré de bidella o una cosa així a Saint-Prix.

–Catherine –vaig dir severament–, et prego que et quedis fora d’aquesta història. Una dona no ha de prendre riscos inconsci...

Catherine va moure les pestanyes, amb les mans al pit, i va fer cara d'admiració amorosa.

–El masclisme et queda tan sexi, Nils!

Després de deixar-me KO, es va girar cap a l'inspector:

–Tot OK. El senyor Hazard inflamarà els cors de Saint-Prix... per l'etruscologia, i mentrestant, jo trobaré el culpable.

En acabar el te, vaig acompanyar l'inspector.

Al llindar, Berthier es va recolzar ara en una cama ara en l'altra, amb el barret a la mà.

–Entre nosaltres –va deixar anar de sobte–, és la seva secretària o la seva amigueta?

Un punt d'enveja gelosa es va percebre en la seva veu. Ho vaig negar indignat.

–Catherine? Però si és massa jove per a mi.

–És això el que em pensava –va xiuxiuejar Berthier amb un to més confortat.

Va baixar dos esglaons, tot col·locant-se el barret.

–Oh, inspector!

Es va girar i li vaig fer l'ullet:

–I malgrat tot, sí, és la meva amigueta.

–Què li explicaves a l'inspector? –em va preguntar Catherine.

–Res, no res... Què és això que dus a la mà?

–Berthier ha oblidat el treball de francès.

El va posar sobre la taula, a prop de l'ordinador, i després es va desempallegar de les tasses. Me la vaig mirar mentre treballava, una mica amoïnat. En quina altra història m'havia embarcat?

–No tinc ganes de fer classes a nens –vaig remugar.

–Els encendràs de passió amb els teus rotllos sobre els etruscs. Et prendran per Indiana Jones.

–No m'agraden els nens.

–Els parles sempre amb molt d'afecte.

–Darrere d'una pantalla –vaig replicar amb una ganyota de disgust–. Són vius, aquests animalets. Estic segur que és contagiós.

Catherine va esclafir a riure i em va llançar un coixí.

–Ets idiota! Me'n vaig.

–Per anar a perdre't a on?

Catherine va arrufar el nas. Era la seva ganyota ideal per provocar-me:

–Ah, misteri, misteri.

Va agafar la seva caçadora:

–Fins demà, senyor Hazard!

...La porta es tanca amb un cop sec. Catherine baixa per l'escala. És al carrer ara mateix. M'acosto a la finestra i hi recolzo el front. Ella corre per la vorera del davant, sense ni tan sols pensar a evitar els bassals. Està a punt de fer la volta al cafè.

Ja està. Ha desaparegut. És l'hora del capvespre. No m'agrada aquesta hora en què no es pot distingir el gos del llop. Em vénen records del fons de la infantesa, records que no són ni feliços ni infantils.²

Vaig obrir el calaix i vaig traure el tallapapers del seu estoig. Esmolat i afuat: és un regal de Catherine. Ens hauríem de casar. Però si suportem malament estar lluny l'un de l'altre més de dos dies, suportem encara més malament estar junts més de vint-i-quatre hores. Em vaig asseure davant de la meva taula tot sospirant i vaig recolzar el front contra els punys. El crepuscle trastoca els esperits incerts...

Els meus ulls van caure llavors sobre el treball de francès, a prop de l'ordinador. Una frase m'acabava de colpir: «Juguem a l'assassí.» Vaig agafar els deures i em vaig posar a llegir:

2. Aquests records són contats en *Caçadors d'enigmes* (Bromera).

Claire Delmas,

Dimarts, 12 de novembre de 1991

1r B

Redacció

Tema: «Has patit mai una emoció forta? Comenta en quines circumstàncies» (una pàgina màxim).

Martine m'havia convidat pel seu aniversari. Després de jugar a les cadires musicals, la senyora Marchal, la mare de Martine, ens va dir de pujar a l'habitació. Martine va tancar la porta.

—Ara jugarem a l'assassí.

És un joc fantàstic. Es distribueixen papers plegats en quatre on hi ha escrit «inspector», «assassí» o res.

Cadascú agafa un paper i l'inspector surt de l'habitació. Després s'apaguen els llums. En la foscor l'assassí s'avança i quan té algú a la mà l'apunyala. La víctima fa un crit que posa els pèls de punta.

L'assassí se separa i l'inspector entra cridant:

—Policia! Que no es mogui ningú!

S'encenen de nou els llums. L'inspector interroga a tothom i ha d'endevinar qui és el culpable. És un joc que fa molta por perquè estàs esperant en la foscor. Se sent un soroll, una respiració. Algú es frega contra tu i en acabat arriba el cop fatal. Em van matar tres vegades. Em vaig creure de debò que moriria, de

tan fort com em batejava el cor. En anar-me'n, li vaig donar les gràcies a la senyora Maréchal. Li vaig dir:

–M'encanta jugar a l'assassí.

La meva companya va riure i em va dir:

–T'encanta que t'assassinin.

Edicions Bromera